

Ernest Šušteršič:

Osel in konjiček.

Stari osel je rekel osliču: »Naš gospodar je pripeljal včeraj iz mesta malega angleškega konjiča, ki mu pravijo poni. In ta poni — he-he-he, da ti veš, kako gosposka živalca je to! Imeti mora, seve, rezanico — in oj, v kakšnih jasliah! Da te niso fino osnažene, konjiček bedasti ne pokusi iz njih ničesar!«

Osliček ponižno molči, pa grize naprej ob cesti od tobakarjev opljuvani osat, od cestnega prahu še tudi onesnaženi, pa občuduje modrost starega osla.

»Da, da, prav imaš,« mu spet reče stari. »Le jejva osat. Moder mož je tisti, ki ne izbira ničesar! Ta poni je pa ves drugačen. Tudi dober zrak hoče imeti v hlevu. Ej, kako je vihal včeraj nos, ko ga je privezal hlapec v najino bližino! Seveda, midva ne zaničujemo prašičev in sva se celo z njimi včeraj kopala v mlakuži. Slo-ga, slo-ga, slo-ga! No, in poniju sva — juj, kako smrdela! Midva nisva gosposka, in nama ni treba čiste vode. Mnogo ljubša nama je topla mlaka. Kako domače se mi zdi, kadar ležem v njo, kako prijetno!«

Osliček ponižno molči, žveči osat in občuduje modrost oslovo.

Kar pridrvi po cesti lep voziček — in poni, ki imenitno vozi, se ustavi pred trgovčevo hišo. Z vozička radostno poskače kopica otrok. Vsi se nagne-tejo okoli ponija, ga božajo in mu ponujajo belega kruha in sladkorčkov.

Srd prične lomiti starega osla onkraj ceste na travniku. Čudno grdo nategne vrat in prsi, pa zatuli iz njih strašen glas. Otroci se ozro in prasnejo v glasen smeh.

Hlapec prihiti, da izpreže ponija. Tudi trgovec stopi iz trgovine: »Jaka, daj no tisti dve nesnagi onkraj ceste v stari hlev. Dobro bo tam zanj.«

»Bom, gospod!«

Ko sta bila sivca v starem nizkem hlevu, pravi modrijan: »Oj, hvala Bogu! Baš tega sem že tako težko čakal! Tisti lepi hlev ni bil za naju. Upal se že nisem skorajda prestopiti ali pa zarezgetati. Eh, saj midva nisva gospoda! Dobro je za naju v tej temačni luknji! Čemu visoka okna, zidane stene, cement in škoda denarja!«

»Kaj pa, če bi bil požar? Kaj ne bi zgorela?« vpraša tenki glasek osličev.

»Eh, kdo bo na tisto mislil! Zapojva rajši malo!«

In napelo se je dvoje vratov.

Tisti hip je pa stopil Jakob v uborni hlev. »Čuj, čuj!« je rekel. »Dalmatinska slavčka, kako sta židane volje! Meni gre kar na jok, če vaju slišim. Spomnim se tistih blaženih časov, ko smo glodali plesnivi komis v Dalmaciji. O, tam je bilo vajinih bratcev!« Ko ju pri polaganju še malo obrca, smehljaje odide.

»Si čul?« reče stari mlademu. »Ta naju čisla, in kako po domače ravna z nama! Če bi bil požar, naju odveže prva, poni bi pa zgorel.«

Osliček spet občuduje modrost starega, stari pa občuduje samega sebe. Obmolkmeta in se jameta pogrezati v prijeten san v hladnem lesenem hlevu.

